

Чорні люди

Микола Руденко

Вони ідуть з моїх дитячих снів
З бензинками, натертими до блиску, —
Ті чорні люди, друзі давніх днів,
Що заглядали у мою колиску.

Ну, що ви нині знаєте про них?
Не та земля і вже не ті забої...
Та чорні люди з пагорбів курних
Зовуть мене до висі голубої.

Вони десь там, бо на землі нема:
Я обшукав її — немає, тату...
Тож сні мої сьогодні недарма
Вертають душу в материнську хату.

Ой. хато, хато,— глиняна нора.
Вона була дірява та убога.
І все ж вернутись нам туди пора:
Там чорні люди думали про Бога.

Вам нині смішно? Робітничий клас,
Революційна бойова закваска...

Все правильно...
Але питаю вас:
Де всі вони тепер?
Скажіть, будь ласка.

Стара бензинко! Кості освіти
Там, де траплялись каторжні привали:
Їх вербували в шахти Воркути —
Наганами у ліжках вербували.

Малеча розповзалась по кутках. —
—Та-ту-у-сю! — гелґотіло на світанні.
А матері з бензинками в руках
Оплакували подихи останні.

Напевне, Сталін гірко те зустрів —
Він, кажуть, також знався із журбою.
Та хто ж навчить старих професорів,
Як обушки тримати у забої?

Іване, Карпе! Я вас добре знав —
Моя матуся шила вам чумарки.
Ніхто з вас нашу хату не минав,
І часом не миналося без чарки.

Це ж ви останки батькові святі,
Внесли у дім на материнську плахту.
Поліг би й він у вічній мерзлоті,
Якби раніше не ковтнула шахта...

Тож як повірити, що їх нема?
Виходить, революція померла:
Від неї залишилася тюрма.
Та ще могили. Та гарматні жерла.

О ні, не вірно! В тиші голубій;
Вони виходять на стару дорогу—
Вертаються у батьківський забій,
Щоб разом з нами помолитись Богу.

Не тим іконам, що висять в кутку,
І, може, не Мойсею, не Христові,
А Сонцю й зорям та молодика,
Якого ми вже засмітить готові.

Ідуть із Воркути, із Колими
Вугільно-чорні, невмирущі люди.
І їм повинні звітувати ми
За те, що є...

За те, що завтра буде
Їх не спинить чиновницьким перстом,
Бо це брати лиш зодчому й поету.
Залізним кайлом, як святим хрестом,
Вони освячують стару планету.